

tur, cuius ea est benignitas, ut sincerum adoratorem sponte excellentiae suae visione laetificet.

E systemate itaque hoc philosophico Râdham potius imaginem numinis, menti insitam, meditatione contemplandam esse dixeris, quam ipsam contemplationem.

Utut haec sint, id dubio caret, fabulam mythologicam, qua doceatur ista Vishnuitarum doctrina, ab initio aliud quid significasse, id est, ab origine istam fabulam de amore, Krishnam inter et Râdham intercedente, excogitatam non fuisse, ut mentis humanae separatio a numine atque ad id reversio inculcaretur, sed contra ad fabulam popularem a maioribus traditam et iam universe receptam applicata fuisse placita philosophorum, ut praeter vulgaris amoris lusus gravior quidam sensus illi attribueretur. Res est a meo proposito aliena, et alio loco evincenda. Id observare liceat, Krishnam ab origine fuisse pastorum, terram Surasenicam incolentium, deum vel heroem popularem, qui postquam a Brahmanis non potuisset non recipi, inter incorporationes Vishnuis relatus sit. Tertia denique Krishnae est aetas, quum Vishnum loco suo quasi depellere inceperit et apud permultos unius dei partes sibi arrogare studuerit. Quae omnia recte explicari nequeunt, nisi et tota de Vishnuis incorporationibus doctrina, et significatio traditionum quae in Bhârâtea superstites sint, elucidata fuerit. Consideranda etiam forent, quae a Graecis de Hercule Indico scripta leguntur.

VI. Revertendum nunc ad carminis nostri formam ac dicendum quidem est de *metris*, quorum varietatem sat magnam praebet Gîtâgovindas. Excellit magnopere Jayadêvas in re metrica et, si versuum elegantiam solam respicis, praecipuis Indiae poetis debet annumerari.

Sacrorum metrorum genus Vedis proprium apud nostrum quaerere non par est; ex *epico* vel *gnomico*, çlôkam habes vulgarem III. 1. IV. 1. XI. 23. Terti generis, quod *artis* poetis longe est usitatissimum, quodque *monoschematicum* appellare soleo, haec leguntur specimina: